

ת"פ 55426/10 – מדינת ישראל נגד אשפלסٹ מסחר ותעשייה
فلسطיק 1999 בע"מ, צבי עברי

בית דין אזרוי לעובדה בבאר שבע

ת"פ 18-10-55426 מדינת ישראל נ' אשפלסٹ מסחר ותעשייה פלسطיק 1999 בע"מ ואח'
בפני כבוד סגן הנשיא השופט צבי פרנקל

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד דן טוניוק ורינט יair אילון
נגד
1. אשפלסט מסחר ותעשייה פלسطיק 1999 בע"מ
2. צבי עברי
ע"י ב"כ עו"ד אירית באומהוּר
הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנואמת הוגש כתוב אישום בגין העסקת עובדים זרים שלא כדין ולא היתר, בניגוד לסעיפים 2(א)(1) ו- (2) וכן סעיף 1ג, לחוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991 (להלן - חוק עובדים זרים). כתוב האישום ייחס לנואם עבירות של אחריות נושא משרה, עבירות בהתאם לסעיפים 5 ו-2(א) (1) ו-(2), (ב)(3) לחוק עובדים זרים.

2. בתחילת, כתוב האישום הוגש בגין העסקת שלושה עובדים זרים, אולם לאחר שהנאשמים הציגו בפני המאשימה תצהיר של עובד מס' 5.3 בכתב האישום המקורי ולפיו הצהיר העובד האמור כי בכל תקופה העסקתו מסר לידי הנואמת את האשירה שלו במועד חידושה, תיקנה המאשימה את כתוב האישום והותירה באישום שני עובדים TSEGАЗАЗ GEBREHIWOT (להלן עובד 5.1 בכתב האישום המתוקן) ו- KIFLAY TOWELDBR ZURU (להלן עובד 5.2 בכתב האישום המתוקן).

3. **כעולה מכתב האישום המתוקן**, בвиוקורת של מפקחי רשות האוכלוסין וההגירה 23.4.17, נמצא באתר עובד זר המפורט בסעיף 5.7 בכתב האישום המתוקן שאינו חלק מהאישום עצמו, המועסק בעבודות ייצור. במסגרת חקירה אותה ערכו המפקחים עליה כי הנואמת מעסיקה בעבודות ייצור 9 עובדים זרים (סעיף 5 בכתב האישום המתוקן), כשביבח לעובדים 5.1-5.2 בכתב האישום המתוקן נמצא כי הנואמת העסיקה אותם ללא היתר כדין בתקופות הבאות:

עמוד 1

- .4. עד טענה המאשימה בכתב האישום המתוקן, כי הנואמת קיבלה את העובדים האמורים לעבודה והעסקה אוטם, מבלתי שהוא רשאים לעבוד בישראל בכלל ואצל הנואמת בפרט. המאשימה טענה כי העובד 5.1 בכתב האישום המתוקן החזיק ברישון לשיבת ביקור מסוג 2(א)(5) שתוקפו פג בתאריך 20.6.16 והעובד 5.2 בכתב האישום המתוקן החזיק ברישון לשיבת ביקור מסוג 2(א)(5) שתוקפו פג בתאריך 14.12.15. כמו כן טענה המאשימה כי הנואם, בהיותו מנהל הנואמת במועד האישום, לא עשה כל שביכולתו למנוע את העבירות שביצעה הנואמת.
- .5. ביום 19.3.19 הגיעו הנואמים התייחסותם לכתב האישום המתוקן, בה הודה בחלק מעובדות כתב האישום אולם כפרו באישומים שייחסו להם, תוך שהם מצינים כי העובדים הציגו אשורת לגבי התקופות האמוראות, בגין הוגש האישום.
- .6. ביום 26.5.19 התקיים דיון הוחחות בו העידו עדי המאשימה: מר ארנון דולצקי, מפקח ברשויות האוכלוסין ומר ליעד בנו, חשב בנואמתה. ביום 21.7.19 התקיים דיון הוחחות נוספת בו שמעתי את הנואם וכן מר אלקס אקסלוד, מנהל ייצור בנואמתה.
- .7. **בסיכום,** טענה המאשימה כי אין עובדות השניות בחלוקת. הנואמים אינם חולקים על זהותם ותפקידם, מועד הביקורת, העסקת העובדים נשוא האישום ללא קבלת היתר כדין. העובד 5.1 הועסken בנואמתה מיום 1.11.15 ואילו העובד 5.2 הועסken מיום 15.3.15 (מ/12). כעולה מתעודות עובד הציבור, העובד 5.1 החזיק ברישון מסוג 2(א)(4) עד ליום 20.6.16 ואילו העובד 5.2 החזיק ברישון מסוג 5(א)(2) עד ליום 11.6.16 (מ/2). כעולה מדו"ח תיאור המקרה (מ/4), נמצא כי האשורת אותן הציגו הנואמים ביחס לשני העובדים נשוא אישום זה, מזויפות (מ/9). בהקשר זה טענה המאשימה כי אף אם לא נקח בחשבון את התקופה לגביה הונפקה אשרה מזויפת, עדין ביחס לעובד 5.1, אין רלוונטיות שכן האשורה המזויפת הונפקה ביום 25.4.17, דהיינו יומיים לאחר הביקורת מיום 23.4.17 ואילו לגבי העובד 5.2, האשורה המזויפת הונפקה ביום 26.3.17 כך שלטענת המאשימה יש לנכונות לכל היותר את אותו החודש, ממועד הנפקת האשורה, עד למועד בו נערכה הביקורת (עמ' 22, שורות 8-6). הנואמים לא הראו כי ממועד שפקעה האשורה בהתאם לתעודות עובד הציבור ועד למועד הנפקת האשורה המזויפת היה בידייהם אשרה אחר ולן מזויפת. לטענת המאשימה, מכל העדויות והראיות שהובאו, עליה שלא היה לעובדים רישיון שהייה בתאריכים המפורטים בכתב האישום והמאשימה סבורה כי הנואמים לא הראו כי לא התקיים בידם היסוד הנפשי להניח כי לעובדים היה רישיון שהייה וכי יכול להעסיק אותם, כאשר בכל מקרה כאמור הרישונות המזויפים אשר הוצגו, לא רלוונטיים למועדים או לא מכיסים את כל התקופה. עוד טענה המאשימה כי הנואמים לא העידו את הגב' בלה חיימובי', חשבת שכר בנואמת, וטענות בענינה נשמעו לראשונה בעדויות בית הדין, שהיא זו שטיפלה בכל הנושא שמירת האשורת של העובדים. על כן, אין לקבל את הגרסה שהציג מר בנו ואין להסיק מעדותו

שהעובדים החזיקו באשרות כדין לכל אורך תקופת העסקתם. היסוד הנפשי הנדרש בעניינו, הוא מסוג מודעות וכן נקבע כי לטענה ישנה חובת בירור ביחס לעובדים. בהתאם לפסיקה אליה הפנתה המאשימה (עמ' 21, שורות 18-27), טענה היא כי הנאשמים הפרו את חובת הבירור והוכח היסוד הנפשי. לגבי טענתה הנאשמים לפיה העסיקו את העובדים מאחר והיתה להם 'אשרה כחולה' ובהתאם להתחייבות המדינה בגבג'ץ שלא לפעול נגד מעסיקים המאשים עובדים בעלי אשרה שכזו, טענה המאשימה כי ההנחות שיצאו להן אי אפשר רק כאשר ישנו רישוי בתקף, אולם בעניינו, לא היו רישיונות בתוקף, הנאשמים לא הוכיחו כי הסתמכו על רישיונות המזוייפים. בכל מקרה, הרישיונות המזוייפים הוצגו לנאים אף לאחר מועד הביקורת. אין לייחס למאשימה רשלנות בגין אי חקירות העובדים שעה שלאחר מועד הביקורת, העובדים נשוא האישום עדין המשיכו לעבוד אצל הנאשמים והוא יכולה לגבות מהם גרסה או לפעול לאחר האישוריהם. לגבי אחוריות הנאשם, הוא העיד כי לא היו הנחות בכתב לגבי העסקת עובדים זרים וכי לא פיקח על הנושא. על כן טענה המאשימה כי היא סבורה כי די בכך כדי לקבוע כי הנאשם הפר את אחוריותו בנוגע למשרה.

בסיכום, טענו הנאשמים כי מדובר בחברה משפחתיות, שהעסקה עוסקים זרים רבים ומעולם לא הייתה תקלת בנושא. החברה עבדה תחת הנחות ברורות כפי שהעידו העדים בבית הדין (מר בנו ומר אקסלרוד). במועד הביקורת המפקחים בחנו אצ' כל המסמכים והכל נמצא כשרה. ביום 30.4.17 נחקר מר בנו שהגיע את הרישיונות הרלוונטיים. לגבי עובד 5.1, אין מחלוקת כי אשרתו הונפקה יומיים לאחר מועד הביקורת ובידייעבד אף התברר כי היא מזוייפת, אולם לטענתה הנאשמים יש בהתנהלותה של הנאשם כדין ללמד על הם של הנאשמים, שלאחר מועד הביקורת היו סמכים ובטוחים ברישיונות המזוייפים, תוך שהם נוטלים מהעובד את הרישוי שהתברר לאחר מכן כמזוייף וזרוקים את הרישוי הקודם. הנאשמים היו בטוחים כי מדובר ברישוי אותנטי, כמו כל הרישיונות שהוציאו בעבר. הנאשם הודה כי קיבל את הרישוי, ביטהה העובדים בביטחון רפואי, לקחה טיפול אכיבע והקפידה על כל החוקים, נתונים אלה מלמדים על התנהלותם החוקית של הנאשמים. בסופו של דבר התברר שלושה עובדים רימו אותה והציגו רישיונות מזוייפים, אולם המדינה החליטה במחдел, שלא לחזור אותם. בשים לב שאחד מהמעובדים הצהיר כי לכל אורך התקופה סיפק לנאשם רישיונות, והצהירה זו תומכת בעדותו של מר אקסלרוד לפיה היה מקבל מהמעובדים את הרישיונות לאחר שחדשו אותם. לגבי אותו העובד, המדינה חזרה בה מהאישום, בשים לב לכך כי לא ניתן היה לזהות את היזוף. הנאשמים הפניו לפסק דין שניית בהע"ז 17-04-44557 מdinat Israel נ' דיקט פאב בע"מ (להלן – עניין פאב דיקט), שם קבעה כב' השופטת דינה דרורי כי אף לפי עדויות המאשימה, לא ניתן היה לזהות את היזוף. על כן, לגבי התקופה בה נמצא רישוי מזוייף, יש למחוקק אותה מהאישום. לגבי יתר התקופה, טענו הנאשמים כי היזויפות וככל הנראה הם היו גם מזוייפים, בשים לב לכך כי במשרדי הנאשם ארעה תקלת מרדית ולפיה היו נהגים לזרוק את הרישיונות הישנים, עת התקבל רישוי חדש. לטענתה הנאשמים אין בתקלת מרדית זו כדי להפוך את הנאשמים לעבריים. לא הוכח היסוד הנפשי של העבירה. עוד טענו כי המאשימה ביצעה מחדלי חקירה עת לא חקרה את העובדים ולא איששה את גרסת הנאשמים, בשים לב לכך כי העובדים נמצאים בידי המאשימה ולא בידי הנאשמים. על כן, לחילופין יש לזכותם מחמת הגנה מן הצדק (עמ' 24, שורות 10-13). עם פסק הדין האמור, צירפה ב"כ הנאשמים גם את הודעתה הערעור שהגישה המדינה בעניין פאב דיקט (ע"פ 43318-04-19), אולם לטענתה הנאשמים, הערעור לא אמר לשנות את הקביעות המשפטיות לעניינו, שכן הערעור שהוגש, הוא על חודשיים נוספים עליהם הרחיב

פסק הדין את הרישון המזוייף, לטענת המדינה, בשגגה. בעניינו - לגבי המועדים שלא הוצגו רישיונות, הרי שאליה היו קיימים אלא שבשל תקלת משרדית, הם נזרקו. עוד טענו הנאשמים כי בחקירה שנערכה לנאים על ידי המפקחים מסר כי הגורם שמטפל באישורי העובדים הוא אלכס אקסלרוד, אולם המדינה בחירה שלא לגבות ממנה גרסה ועל כן, אין טוען כי הגרסה עלתה לראשונה רק בעדות בבית הדין (עמ' 25, שורות 22-20). לטענת הנאשמים, מהעדויות ומואפיים של העדים, יש להסיק כי הנשימת فعلת בדיון, כאשר נתונים נוספים התומכים במסקנה זו הם, ביטוח העובדים בביטוח רפואי וכן ויתור המاشימה על האישום בגין עובד הנוסף. הנאשמים קיימו את חובת הבירור כפי שנקבעה בפסקה. אשר על כן, עתרו הנאשמים כי אקבע שלגבי שני העובדים היו רישיונות אלא שהיו מזוייפים ועל כן, יש לזכותם זיכוי מלא. לחילופין, מחמת הספק ולחילופין חילופין, מחמת הגנה מן הצדק בשל מחדלי חקירה.

לאור טענת הנאשמים להגנה מן הצדק, **השיבה המاشימה כי** בהתאם לפסקה, טענה זו מתאפשרת אך במקרים חריגים ונדרירים, בשים לב לכך כי טענות של מחדלי חקירה ונזק ראויים כטענות שאינן מקומות הגנה מן הצדק שכן הנטול המוטל להוכחה מוטל על המاشימה מעלה לכל ספק סביר. טענות הנאשמים לגבי אשחות קודמות לא עלו בשלב החקירה אלא רק לאחר הגשת האישום. המاشימה הסכימה להגשת תצהיר העובד להוכחת הדברים שנאמרו אולם לא לתוכנו (עמ' 26, שורות 31-32).

דין והכרעה

סעיף 1יג' לחוק עובדים זרים, קובע את הצורך בקבלת היתר לטובת העסקת עובד זר:

"**1יג. (א) לא יקבל אדם עובד זר לעובדה, אלא אם כן הממונה או עובד**

משרד הפנים מטעמו, התיר בכתב את העסקתו של העובד הזר אצל אותו עסקן, ובהתאם לתנאי ההיתר; התיר כאמור יכול שייהה למכתשה מסוימת של עובדים זרים שיעסקו אצל אותו עסקן או לפי רשותה שמית.

(ב) היתרים לפי סעיף זה ינתנו בשם לב, בין השאר, למאפייני שוק העבודה בענפי העבודה ובאזוריו המקצועיים השונים".

כמו כן, קובע סעיף 2(א)(1) וכן סעיף 2(א)(2) בחוק עובדים זרים קובע את האיסור בדבר העסקה שלא כדין:

"2. (א) עסק שעשה אחד מלאה -

(1) העסק עובד זר שאינו רשאי לעבוד בישראל מכח חוק הכנסת לישראל והתיקות לפיו;

(2) העסק עובד זר בניגוד להוראות סעיף 1יג, ובלבך שהמעשה אינו כלל בין המעשים

המפורטם בסעיף קטן (ב);

דינו - כפל הקנס כאמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (בסעיף קטן זה - חוק העונשין), ואם נUberה העבירה לגבי עובד זר שהוא מסתנן - קנס פי ארבעה מהकנס כאמור באותו סעיף; נUberה העבירה לגבי עובד זר שהוועס במסגרת עסק או משלח ידו של המעסיק, דינו - מאסר שנה או קנס פי ארבעה מהקנס האמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, ואם נUberה העבירה לגבי עובד זר שהוא מסתנן - מאסר שנה או קנס פי חמישה מהקנס כאמור באותו סעיף; היתה העבירה עבירה נשכחת, יוטל קנס נוסף פי ארבעה מהקנס הקבוע בסעיף 61(ג) לחוק העונשין, לעובד, לכל יום שבו נשכחת העבירה; לעניין זה, "מסתנן" - מסתנן כהגדרתו בחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), התשי"ד-1954, (בסעיף זה - חוק למניעת הסתננות), שמתקיים לגבי אחד מכלו:

(1) פג תוקף הרישון הזמני לישיבת ביקור שניית לו לפי סעיף 2(א)(5) לחוק הכניסה לישראל;

(2) בידו רישון זמני לישיבת ביקור שניית לו לפי סעיף 2(א)(5) לחוק הכניסה לישראל והוא מועסק ב涅ג'וד למגבלה לעניין האזור הגאוגרפי שנקבעה, לפי סעיף 6(3) לחוק האמור, ברישונו;

(3) (פקעה)"

11. כעולה מתחשב הנאים כתוב האישום, הנאים אינם חולקים אודות מועד הביקורת, רשותת העובדים וכן בעובדה המצוינת בסעיף 6 בכתב האישום המתוקן לפיה, הנואמת קיבלה את העובדים 5.1-5.2 לעבודה ללא יותר. אלא שבמהשך כפרו הנאים באישומים המיוחסים להם וטענו כי העובדים מסרו להם אישורות לגבי התקופות המצוינות בסעיף 7 לאישום.

12. כעולה מסעיף 7 בכתב האישום, התקופה שהמאשימה טוענת שבה הנואמת העסיקה את העובד 5.1 שלא כדין היא **21.6.16-23.4.17**, כאשר בהתאם לתעודת עובד הציבור (מ/2), רישונו פג תוקף בתאריך 20.6.16. ביחס לעובד 5.2 התקופה המיוחסת היא **15.12.15-23.4.17**. במסגרת כתב האישום טענה המואשימה כי רישונו פג תוקף בתאריך **14.12.15**, כאשר בסיכוןה טענה המואשימה אחרת ולפיה הרישון פג תוקף בתאריך **11.12.16** (עמ' 20, שורות 15-16). עיין בתעודת עובד הציבור ביחס לעובד 5.2 מגלת כי אכן פג תוקפו של הרישון בתאריך **11.12.16** ועל כן התקופה הרלוונטית לעניינו היא: **11.12.16-23.4.17**.

13. הנאים הציגו שתי אישורות, שהציגו להם שני העובדים. האישורות שהוצגו נמצאו מזויפות, לטענת הנאים לא ניתן היה להזות כי הן מזויפות. עניין זה הפניה הסגנורית אל פסק הדין בעניין פאב דיק, שם זוכו הנאים לאחר שהוכיח כי הנאים לא יכולים לדעת אודות היזוף, כאשר דברים אלה עלוי אף עדות עדי המואשימה. אמנם בוגר לפסק הדין האמור המדינה הגישה ערעור, אולם עיין בהודעת הערעור מעלה כי המדינה לא ערערה על קביעת בית הדין קמא אודות היזוף הגם היזוף, אלא בוגר להרחבת היזמי מעבר לתקופה לגבי הוצgor אישור מזויף. אכן וכטענת המואשימה, טענה זו רלווננטית אך

לגביו עובד 5.2, אשרתו המזוייפת הונפקה ביום 26.3.17, חודש לפני מועד הביקורת (23.4.17), בעודו עובד 5.1, הונפקה ביום 25.4.17, לאחר מועד הביקורת ועל כן, טענה זו אינה רלוונטית לגביו.

על כן, נשאלת השאלה, האם יש למחוק מן האישום הנוגע לעובד 5.2 את התקופה שמיום 26.3.17 ועד ליום 23.4.17? לאחר שבחנתי טענות הצדדים הגעתי למסקנה שיש למחוק את התקופה האמורה מן האישום. ראשית, בהתאם לפסק הדין אליו הפניה ב"כ הנאים יש ללמידה כי עד מועדית עדי המשימה שהעידו בתיק האמור, ובדקו את נתוני העובדים במערכת "אביב", כבעניינו, אישר העד כי קשה לדעת אודות היזוף וכי מחודש 5/17, הנתון קל יותר לבדיקה. מעין בהודעת העורו ניתן לראות כי על קביעה זו לא ערערה המדינה. נתון נוסף שיש בו כדי לחזק את מסקנתי הוא ויתורה של המשימה על האישום בנוגע לעובד הנוסף, הנזכר בכתב האישום המקורי שאף אשרתו שהונפקה באותו היום עם עובד 5.2 (26.3.17), הייתה מזויפת, אלא שעובד זה הצהיר כי נג להגיש לנאמנת העתק האשירה בכל פעם שחידש במהלך העסקתו. כמו כן בסיכוןיה, ציינה המשימה כי בנוגע לעובד 5.2, ככל הפלות יש להפחית את התקופה האמורה לגביה הוגש האישור המזויף. אין באמור לעיל כדי להקל לראש חותם הבירור הקיימת למשaic בדבר סטטוס מעמדו של העובד הזר, אולם כל דבר יבחן בנסיבות אותו המקירה.

15. כעולה מהמסמכים עולה כי אין בנסיבות אישורים או רישיונות או אשרות מזויפות או אותנטיות ביחס לתקופת העסקתו של העובד 5.1, ולגביה התקופה הקודמת ליום 26.3.17 להעסקתו של העובד 5.2. אלא שבפי הנאים כאמור הטענה כי אף בתקופה הקודמת, הציגו העובדים, בדומה לעובד השלישי, שהוצאה מן האישום, אישורים, אולם נוכח תקלה מشرדיות הם לא נמצאים בידי הנאים, שכן מנהלת החשבונות נהגה לזרוק את האישורים היישנים, עת התקבל אישור מעודכן.

16. לאחר שבחנתי טענות הצדדים, הראיות והעדויות, הגיעו למסקנה כי דין טענת הנאים להידחות. הנאים ומר בנו לא טענו בחקריהם שמנהלת החשבונות זרקה אישורים קודמים. בחקירת הנאים, צוין בפניו כי פג תקף של אשורת העובדים ועל כן נשלל הנאים על סמך אילו מסמכים קיבתם עובדים אלה לעובדה וכן השיב: "על סמך אשורת שהיא בתוקף לדברי ליעד מסר לכם את צילומי האשורת" (מ/1, עמ' 3, שורות 39-41). הנאים לא טען כי האשורת הקודמת נזרקו או כי הגבי חיימובייך ביצהעה תקלה מדרידית. אף מעדותם של מר בנו לא עלתה טענה זו. אך, כשהשואל מר בנו בחקרתו האם היה ידוע לו כי האשורת של העובדים אין בתוקף השיב: "לא, אני מציג לך את האשורת שיש ברשותנו בחברה אותן אשורת שקיבלנו מהמעובדים, חז' מעובד מס' 2, האשורת שנמצאות אצלנו (מ/7, עמ' 3, שורות 48-51). הנה, אף מר בנו אינו מצין באו^תהה**תקף** במועד קבלת האשורים המוחודשים. רק בחקרתו של מר בנו בפני טענה זו עלתה על ידו, שהראשונה העיד מר בנו כי "כאשר העובד מחדש אשורת העבודה אז האשורת הקודמת נזרקת בדורן כלל" (עמ' 6, שורות 9-8) כמו כן סיפר מר בנו כי לאחר שמר אקסלוז מתקבל את העובד, מועברים המסמכים לחשבון השכר, שהיתה קולטת את העובד ומתקיימת את האשורה עם המסמכים הרלוונטיים

והעתקי האשרות (עמ' 7-6, שורות 26-31, 2-1). עוד בהמשך עדותו פירט מר בנו כי חשבת השכר הייתה הגב' בלה חיימוביץ, אמו של הנאשם. לשאלת ב"כ הנאים האם בירר עמה היכן האישור החסר, השיב: **"שאלתי אותה, היא לא נתנה לי תשובה ברורה, היא לא מצאה את זה והייתה קצת מובללת. קרה לנו שב עבר היא שכחה או איבדה מסמכים"** (עמ' 8, שורות 3-1). באופן כו דומה, העיד הנאם לראשונה כי אמו הייתה מנהלת את תיקי העובד (עמ' 11, שורות 30-20). כמו כן לשאלת ב"כ הנאים מודיע אמו עזבה את החברה השיב, כי היא **"אישה מבוגרת, היא עצה בתחילת דמנציה. זו הסיבה. היא פשוט פספסה יותר מדי דברים"** (עמ' 13, שורות 9-7). אף עד הנאים, אלכס העיד בפניו כי הגב' חיימוביץ היה זו שהתעסקה עם אשורת העובדים. אלא שחרף החשיבות בעדותה, שיש בה כדי לחזק את גרסת הנאים, בחרו הנאים שלא להעיד אותה ומחדר לה פועל לחובתם. כאמור, שמה של הגב' בלה חיימוביץ הועלה אף במסגרת העדויות שבפני, כך שבכל מקרה לא היה למסימה האפשרות לבחון סוגיה זו לפני הגשת כתב האישום. אכן, החלטה המאשרה על יסוד התצהיר של העובד השלישי, למחוק האישום לגבי, אולם אין בכך כדי להזכיר המסקנה לגבי יתר העובדים. אין בידי לקבל טענה הנאים לפיה המאשרה התרשלה בחקירות העובדים. לאחר מועד הביקורת (23.4.17), ועד למועד בו נחקר מר בנו (30.4.17), לא פעלו הנאים לגבוט תצהיר מהעובדים, שעה שידעו להם כי אין בידם את מלא האישורים.

17. ביחס לטענת הנאים לפיה, אין להרשעם בעבירה של העסקה ללא היתר כדין, שכן בהתאם להנחיות שהוציאה רשות האוכלוסין וההגירה, לא תתבצע אכיפה כנגד הממתין לקבלת אישרה וכן כנגד מעסיק בגין העסקת עובד, כאמור. אין בידי לקבל טענה זו שעה שלא הוכח בפני קיומה של אישרה ולו מזיפות זאת הן ביחס לעובד 5.1 והן ביחס לתקופה הרלוונטית המפורטת לעיל, ביחס לעובד 5.2. למעשה, ביחס לתקופות האמורות, לא הציגה בפני הנאים כל מסמך בתמיכת גרסתה.

18. לעניין הוכחת היסוד הנפשי לביצוע העבירה - היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה לפי ס' 2(א)(1) ו- (2) לחוק, הוא כוונה פלילית מסווג של מודעות. הנאשמת שטענה כי היא פועלת שנים רבות ומעסיקה עובדים רבים, לא הוכיחה כי פעולה לבחינת מעמדם של העובדים לכל אורך תקופת העסקתם. מר בנו והנאם העידו כי היו מודעים לכך כי הגב' חיימוביץ ביצעה תקלות שונות וחסר האמור, לא פיקחו על עבודתה. הנאשמת לא שכנעה כי במועד הקודם למועד הנפקת האישור המזוייף, היו בידה אישורים אחרים אף מזוייפים עליהם סמוכה, בפרט עת לא הביאה עדות את העודה הרלוונטית לעניין זה.

19. לאור כל האמור לעיל אני מרשים את הנאשמת בהעסקת עובד זר ללא היתר עבירה לפי סעיף 1ג, לחוק עובדים זרים וכן העסקת עובד זר שלא כדין כאמור, עבירה לפי סעיף 2(א) (1) ו- (2) בחוק, כאשר ביחס לעובד 5.1 התקופה בגין החלטתי להרשייע היא - **21.6.16-23.4.17 ואילו לגבי העובד 5.2 התקופה בגין החלטתי להרשייע היא- 11.12.16-22.4.17**. לאור הנימוקים בדבר הוכחת היסוד הנפשי של העבירה ביחס לנאים, אני קובע כי אף ביחס לנאים הוכיחה המאשרה את היסוד הנפשי כאמור, בשים לב לכך כי הנאם כבעליים של הנאשمت לא فعل כמתחייב ממנו לבחינת משרתות העסקת העובדים במועדים אשר קדמו להנפקת האישור המזוייף ولو במאזן סביר, הגם כי היה ידוע כי לאמו אירעו תקלות שונות במשרד.

באשר לטענת הנאשמים שנטענה לחילופין לזכוכי מטעמים של הגנה מן הצדק, הלכה פסוקה היא כי ביטולו של הлик פלילי מטעמי הגנה מן הצדק יעשה במקרים חריגים ביותר, מקרים בהם התנהוגותה של הרשות היא שערוריתית ותחוצות הצדק האוניברסלי נגעת (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נת(6) 776 (2005)). אכן וכטענת המאשימה, אין מקום לטענה בדבר נזק ראייתי בהליך פלילי (ראו בעניין בורוביץ). אני מקבל את טענת המאשימה לפיה הנטלה להוכיח את האישום מעלה ספק סביר, רובץ על כתפיה וכי עליה להתמודד על הפגמים הראיתיים, כאשר לאור הנימוקים לעיל, מסקנתי שהמאשימה הוכיחה מעלה לכל ספק סביר את אשמת הנאשמים.

.21. ב"כ הצדדים ימסרו עד ליום 7.8.19 מועדים מוסכמים לטיעונים לעונש לחודש ספטמבר 2019. התקיק
יובא לעוני ביום 8.8.19.

.22. לבקשה הצדדים, הכרעת הדין תשלוח אליהם בדואר.

ניתנה היום, כ"ב تموز תשע"ט, 25 ביולי 2019,